

กระทรวง
สาธารณสุข

จุดสารข่าวสารวิสัย และคุณธรรม

ฉบับที่ ๓ ปีงบประมาณ ๒๕๖๕

กลุ่มเสริมสร้างวิสัยและระบบคุณธรรม

สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

จุลสารข่าววินัยและคุณธรรมฉบับนี้ขอนำเสนอเกร็ดความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย และกรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย ผู้สนใจสามารถเข้าเยี่ยมชมเว็บไซต์ของกลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม และดาวน์โหลดข้อมูลได้ที่ <https://discipline-ops.moph.go.th/>

กรณีตัวอย่างการกระทำผิดวินัย

๑

ลงชื่อปฏิบัติงานแต่ไม่ปฏิบัติงาน

นายสมชาย พนักงานเทศบาล ตำแหน่งนิติกร ได้รับมอบหมายจาก นายสมศักดิ์ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาให้ยกร่างเทศบัญญัติของเทศบาลให้เป็นปัจจุบัน และรับผิดชอบงานคดีเกี่ยวกับการค้าชำระภาษีอากร โดยกำหนดให้รายงานความคืบหน้าทุกเดือน แต่นายสมชาย ไม่ปฏิบัติงานตามที่ได้รับมอบหมายให้แล้วเสร็จและไม่รายงานความคืบหน้างานคดี นายสมศักดิ์ จึงให้นายสมชาย ส่งมอบงานคืนและตรวจสอบจึงพบว่านายสมชาย มีพฤติกรรมมาลงลายมือชื่อในสมุดลงเวลาปฏิบัติราชการในตอนเช้าและในเวลากลับ แต่ไม่อยู่ปฏิบัติงานที่โต๊ะทำงาน โดยในตอนเช้าส่วนมากจะนั่งพูดคุยกับผู้อำนวยการ ตอนสายไปคุยกับพนักงานขับรถยนต์บ้าง ไปห้องสมุดบ้าง ตอนเที่ยงจะไปรับประทานอาหารกับภรรยา และกลับเข้าสำนักงานเทศบาล ต่อมานายสมชาย จึงถูกลงโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงไล่ออกจากราชการ เนื่องจาก (๑) ขัดคำสั่งหรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่สั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมาย และ (๒) ไม่ถือและปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ และละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร

ต่อมานายสมชาย ได้นำคดีมายื่นฟ้องขอให้ศาลปกครองมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่นายสมชาย ออกจากราชการศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า การที่นายสมชาย ได้รับมอบหมายงานจากนายสมศักดิ์ (ผู้บังคับบัญชา) ให้รับผิดชอบแต่กลับละเลยไม่เอาใจใส่ในงานดังกล่าว และมาลงชื่อปฏิบัติงานแต่ไม่ปฏิบัติงาน เป็นเหตุให้ไม่อาจปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ ถือเป็นการขัดคำสั่งหรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่สั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมาย และเป็นการทอดทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร แต่การที่สมชาย ไม่ดำเนินการยกร่างเทศบัญญัติตามที่ได้รับมอบหมายให้แล้วเสร็จนั้น มีผลเพียงทำให้เทศบาลจะต้องบังคับใช้เทศบัญญัติที่ไม่เป็นปัจจุบันเท่านั้น แต่ไม่ถึงกับทำให้เกิดผลเสียหายอย่างร้ายแรงแก่เทศบาล ส่วนงานติดตามคดีการค้าชำระภาษีอากร นายสมศักดิ์ ได้เรียกงานดังกล่าวคืน ดังนั้น จึงยังไม่ปรากฏว่างานในหน้าที่ ที่นายสมชาย ได้รับมอบหมายได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง กรณีจึงไม่อาจถือได้ว่าการขัดคำสั่งหรือการหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๙ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาล เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๔๕ แต่อย่างไรก็ตามสำหรับการมาลงชื่อในสมุดลงชื่อปฏิบัติราชการ

โดยไม่อยู่ที่โต๊ะทำงาน แต่จะอยู่ในบริเวณสำนักงานหรือในบริเวณที่สามารถติดตามได้นั้น ถือเป็นการละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ซึ่งเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และมีได้เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ราชการ ประกอบกับไม่เข้าลักษณะเป็นการละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลานานกว่าสิบห้าวัน โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรตามข้อ ๑๓ วรรคสอง ของประกาศฉบับเดียวกัน

พฤติการณ์ของนายสมชาย จึงเป็นความผิดฐานไม่ถือและปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ อันเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งนายสมศักดิ์ มีอำนาจตามกฎหมายในการพิจารณากำหนดโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงได้ตามความเหมาะสม

ดังนั้น การที่นายสมศักดิ์ มีคำสั่งลงโทษไล่นายสมชาย ออกจากราชการอันเป็นโทษทางวินัยอย่างร้ายแรงจึงเป็นการใช้อำนาจโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๗๘๙/๒๕๕๘)

ที่มา: (หนังสือพิมพ์บ้านเมือง คอลัมน์คดีปกครอง ฉบับวันเสาร์ที่ ๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๙)

๒

เป็นคู่ แต่พยานหลักฐานไม่ชัดเจน

ขณะนายสมยศ ดำรงตำแหน่งปลัดเทศบาล ได้ถูกร้องเรียนว่า มีพฤติกรรมในทางชู้สาวกับผู้ใต้บังคับบัญชาซึ่งมีครอบครัวแล้ว ภายหลังจากสอบสวนทางวินัย สรุปได้ว่า นายสมยศ กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง นายเทศมนตรีจึงมีคำสั่งลงโทษปลดนายสมยศ ออกจากราชการ

นายสมยศ อุทธรณ์โดยอ้างว่าตนเองไม่ได้มีพฤติกรรมตามที่ถูกกล่าวหา และต่อมาได้นำคดีมาฟ้องขอให้ศาลปกครองเพิกถอนคำสั่งที่ลงโทษปลดตนเองออกจากราชการ

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า นายสมยศ มีพฤติกรรมความสัมพันธ์ชู้สาวกับผู้ใต้บังคับบัญชา แม้จะไม่มีหลักฐานชัดเจนว่าถึงขั้นมีความสัมพันธ์ทางเพศหรือไม่ แต่การยอมลงชื่อรับสารภาพเกี่ยวกับความสัมพันธ์ชู้สาวของนายสมยศ ต่อหน้านายกเทศมนตรี และจากถ้อยคำพยานถึงพฤติกรรมของนายสมยศ กับผู้ใต้บังคับบัญชาในระยะเวลา ๑๐ เดือนที่มีการพูดคุยโทรศัพท์ติดต่อกันทั้งกลางวันและกลางคืน การไปพักในห้องพักเดียวกันหรือไม่ก็ตามทั้งในจังหวัดและต่างจังหวัดของทั้งคู่ และจากถ้อยคำพยานเพื่อนร่วมงานผู้หญิงในที่ทำงานหลายปากซึ่งแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมของนายสมยศ ที่ไม่น่าไว้วางใจในเรื่องชู้สาว และแม้จะอ้างว่าขณะเกิดเหตุพิพาทครอบครัวของทั้งสองฝ่ายอยู่ด้วยกันเป็นปกติสุขก็ไม่อาจนำมาอ้างให้นายสมยศ พ้นจากความผิดไปได้ เพราะนายสมยศในฐานะพนักงานเทศบาลต้องรักษาชื่อเสียงของตน

และรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งข้าราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใด ๆ อันได้ชื่อว่าประพฤติกู้ ตามข้อ ๑๙ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานเทศบาล เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษ ทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๕ เมื่อนายสมยศ มีพฤติกรรมชู้สาวกับผู้ใต้บังคับบัญชา ซึ่งเป็นผู้ใต้บังคับบัญชา ที่มีคู่สมรสตามกฎหมายอยู่แล้ว แม้จะไม่มีพยานหลักฐานชัดเจนว่ามีความสัมพันธ์ทางเพศก็ตาม แต่การดำเนินการทางวินัยไม่จำเป็นต้องพิสูจน์โดยปราศจากข้อสงสัยถึงการทำความผิดดังเช่นในคดีอาญาจึงจะถือว่าเป็นความผิดวินัย นายสมยศ จึงเป็นผู้กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อบ. ๔๑/๒๕๖๑)

เดินทางไปต่างประเทศโดยไม่ได้รับอนุญาต จากนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด

นางสาวแดงไทย ข้าราชการ ได้ขออนุญาตเดินทางไปต่างประเทศ เพื่อพักผ่อนกับครอบครัว โดยขอลาพักผ่อนในวันที่ ๑๖ - ๒๐ มีนาคม ๒๕๖๓ และวันที่ ๒๓ - ๒๗ มีนาคม ๒๕๖๓ รวม ๑๐ วันทำการ ซึ่งการดำเนินการเรื่องการลาไปต่างประเทศยังอยู่ระหว่างการเสนอนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัดพิจารณาอนุมัติ จากนั้นนางสาวแดงไทย ได้จัดการเรื่องค่าใช้จ่ายในการเดินทาง โดยชำระเงินก่อนการเดินทางเรียบร้อยแล้ว ซึ่งค่าใช้จ่ายในการเดินทางครั้งนี้ เป็นเงินจำนวนมาก ต่อมาเกิดการระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙

(COVID - ๑๙) นางสาวแดงไทย จึงได้ทำการยกเลิกวันลาไปต่างประเทศทันที เนื่องจากกังวลต่อความไม่ปลอดภัยและทราบถึงบทบาทหน้าที่ของบุคลากรสาธารณสุข และหลังจากนั้นกระทรวงสาธารณสุขได้แจ้งเวียนหนังสือเรื่องแนวทางการปฏิบัติเกี่ยวกับการลาของเจ้าหน้าที่ในสังกัดกระทรวงสาธารณสุขกรณีปฏิบัติตามการเฝ้าระวังและป้องกันการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา ๒๐๑๙ (COVID- ๑๙) ตามหนังสือกระทรวงสาธารณสุข ด่วนที่สุด ที่ สธ ๑๒๑๘.๐๗/ว ๑๖๐ ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๖๓ แต่นางสาวแดงไทย ได้หารือกับทางครอบครัวของตนถึงเรื่องค่าใช้จ่ายในการเดินทาง ทำให้รู้สึกเสียดายและเห็นว่าเหตุการณ์ไม่น่าจะรุนแรงเพราะประเทศที่ตนจะเดินทางไปไม่ใช่ประเทศกลุ่มเสี่ยง จึงตัดสินใจเดินทางไปต่างประเทศ โดยยังไม่ได้รับอนุญาตจากนายแพทย์สาธารณสุขจังหวัด ภายหลังจากที่นางสาวแดงไทย เดินทางไปต่างประเทศ ประเทศที่เดินทางไปนั้นได้ประกาศปิดประเทศ ในวันที่ ๑๖ มีนาคม ๒๕๖๓ ซึ่งมีผลใช้บังคับทันที ทำให้ไม่สามารถเดินทางกลับมายังประเทศไทยได้ ประกอบกับประเทศไทยได้ประกาศข้อกำหนดออกตามความในมาตรา ๙ แห่งพระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน พ.ศ. ๒๕๔๘ ฉบับที่ ๑ มีผลใช้บังคับวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๖๓ และฉบับที่ ๒ มีผลใช้บังคับวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๖๓ โดยประกาศปิดช่องทางเข้ามาในราชอาณาจักร เว้นแต่จะเข้าข้อยกเว้น แต่ทั้งนี้นางสาวแดงไทย และครอบครัวได้เดินทางกลับถึงประเทศไทยเมื่อในวันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๖๓ และได้เข้ารับการกักกันเฝ้าระวังโรค (state quarantine) ณ โรงแรมในกรุงเทพมหานคร จนถึงวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๖๓ แล้วกลับมาปฏิบัติราชการในวันที่ ๕ พฤษภาคม ๒๕๖๓ โดยนางสาวแดงไทย ได้จัดทำใบลากิจในวันที่ไม่มาปฏิบัติราชการระหว่างวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๖๓ - ๔ พฤษภาคม ๒๕๖๓ รวม ๒๔ วันทำการ ซึ่งผู้บังคับบัญชาได้อนุญาตให้ลากิจเรียบร้อยแล้ว

พฤติการณ์ดังกล่าว เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี นโยบายของรัฐบาลและไม่ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนของทางราชการ ตามมาตรา ๘๒(๒) ประกอบมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ลงโทษภาคทัณฑ์

เกร็ดความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย

ในระหว่างที่ยังไม่มีการแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (พ.ร.ป. ป.ป.ช.) เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสั่งลงโทษทางวินัย กรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดข้าราชการซึ่งออกจากราชการไปแล้วตามมาตรา ๑๐๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒ ผู้บังคับบัญชาสามารถลงโทษทางวินัยตามมติคณะกรรมการ ป.ป.ช. แก่อดีตข้าราชการพลเรือนสามัญที่ออกจากราชการไปแล้วเกินสามปีได้หรือไม่

*ความเห็น

การแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ โดยพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๖๒ นั้น มีเจตนารมณ์เพื่อแก้ไขปัญหาการดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งออกจากราชการไปแล้วตามมาตรา ๑๐๐ โดยกำหนดกรอบระยะเวลาในการดำเนินการทางวินัยและการสั่งลงโทษทางวินัยให้ชัดเจนยิ่งขึ้น และเพิ่มมาตรา ๑๐๐/๑ เพื่อให้มีการกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการดำเนินการและสั่งลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งออกจากราชการไปแล้วในกรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดไว้ใน พ.ร.ป. ป.ป.ช. แต่โดยที่ปัจจุบันยังมิได้มีการแก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.ป. ป.ป.ช. เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการดำเนินการและสั่งลงโทษทางวินัยกรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งออกจากราชการแล้วไว้เป็นการเฉพาะ และแม้ว่ามาตรา ๙๘ วรรคสาม แห่ง พ.ร.ป. ป.ป.ช. จะบัญญัติให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาสั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหา ไม่ว่าผู้ถูกกล่าวหาจะพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐก่อนหรือหลังที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติวินิจฉัยมูลความผิดก็ตาม แต่บทบัญญัติดังกล่าวเป็นเพียงการกำหนดให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาตามฐานความผิดที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้มีมติชี้มูล โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยอีกเท่านั้นโดยต้องพิจารณาสั่งลงโทษผู้ถูกกล่าวหาภายในระยะเวลาที่กำหนด ไม่ว่าผู้ถูกกล่าวหาจะพ้นจากการเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐเมื่อใดก็ตาม บทบัญญัติดังกล่าวจึงมิได้เป็นฐานอำนาจในการสั่งลงโทษทางวินัยอดีตข้าราชการและการสั่งลงโทษทางวินัยยังคงต้องเป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ หรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา ดังนั้น ในการสั่งลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญจึงต้องเป็นไปตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ อันเป็นกฎหมายเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของข้าราชการดังกล่าว

สำหรับการสั่งลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งออกจากราชการไปแล้วตามมาตรา ๑๐๐/๑ ระหว่างที่ยังมิได้มีการแก้ไขเพิ่มเติม พ.ร.ป. ป.ป.ช. เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการดำเนินการและสั่งลงโทษทางวินัยกรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติชี้มูลความผิดข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งออกจากราชการแล้วไว้เป็นการเฉพาะ นั้น จะต้องพิจารณาตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน เมื่อมาตรา ๑๐๐/๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ ได้บัญญัติให้การดำเนินการทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งออกจากราชการไปแล้ว ต้องปรากฏว่าได้มีการกล่าวหาเป็นหนังสือก่อนออกจากราชการโดยผู้มีอำนาจ

ดำเนินการทางวินัยมีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาดำเนินการทางวินัย และสั่งลงโทษตามที่บัญญัติไว้ต่อไปได้
เสมือนว่าผู้นั้นยังมิได้ออกจากราชการ แต่ต้องสั่งลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่ผู้นั้นออกจากราชการ หรือหากเป็นการ
กล่าวหาหลังจากที่ข้าราชการพลเรือนสามัญได้ออกจากราชการแล้วให้ผู้นั้นมีอำนาจดำเนินการทางวินัยมีอำนาจดำเนินการ
สืบสวนหรือพิจารณาดำเนินการทางวินัย และสั่งลงโทษตามที่บัญญัติไว้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมิได้ออกจากราชการ
โดยต้องเริ่มดำเนินการสอบสวนภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้นั้นออกจากราชการและต้องสั่งลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่
ผู้นั้นออกจากราชการ ทั้งนี้ จะเห็นได้ว่าเงื่อนไขในการสั่งลงโทษตามมาตรา ๑๐๐ ได้บัญญัติให้ผู้นั้นมีอำนาจดำเนินการทางวินัย
จะต้องสั่งลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นออกจากราชการไม่ว่าจะมีการกล่าวหาไว้ก่อน
หรือหลังออกจากราชการ ดังนั้น การที่ผู้นั้นมีอำนาจดำเนินการทางวินัยจะสั่งลงโทษข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งออกจากราชการ
ไปแล้วตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ดำเนินการสอบสวนและมีมติชี้มูลความผิดทางวินัย จึงต้องดำเนินการตามเงื่อนไข
ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๐๐ กล่าวคือ สั่งลงโทษภายในสามปีนับแต่วันที่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นออกจากราชการ

อนึ่ง ในกรณีที่มีการดำเนินการทางวินัยของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นการ
ดำเนินการตามมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฯ
อันเป็นกฎหมายเดิมก่อนที่จะมีการตราพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ
พลเรือน (ฉบับที่ ๓) นั้น จะต้องปรากฏว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้ดำเนินการ
สอบสวนภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันซึ่งเป็นระยะเวลาที่กำหนดไว้สำหรับการ
ดำเนินการสอบสวนทางวินัย ดังนั้น หากปรากฏว่าคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้เริ่ม
ดำเนินการสอบสวนเกินหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ข้าราชการพลเรือนสามัญ
พ้นจากราชการ ก็จะทำให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนไม่มี
อำนาจในการสั่งลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้นั้นได้

ทั้งนี้ กรณีดังกล่าวมิได้เป็นการวินิจฉัยอำนาจในการสั่งลงโทษทางวินัยของผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้ง
ถอดถอน แต่เป็นการวินิจฉัยเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยที่เกินกำหนดเวลาตามที่กฎหมายกำหนดทำให้ไม่สามารถ
สั่งลงโทษทางวินัยแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งออกจากราชการไปแล้วได้

ที่มา : แนวความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกาเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยตามการชี้มูลความผิดของคณะ
กรรมการ ป.ป.ช. ตาม พ.ร.บ. ป.ป.ช. : ฝ่ายกฎหมายการเมืองการปกครอง กองกฎหมายการบริหารราชการแผ่นดิน,
ธันวาคม ๒๕๖๔.

*ความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วม คณะที่ ๑ และคณะที่ ๒) (เรื่องเสร็จที่ ๑๕๕๙/๒๕๖๔)

*ความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมร่วม คณะที่ ๑ และคณะที่ ๒) (เรื่องเสร็จที่ ๑๕๖๒/๒๕๖๔)

ผู้รวบรวม

นายปกาสิต คำจันทร์
นายไวพจน์ แสนใจธรรม
นางสาวช่อฟ้า ปรีดี
นางสาวนิติพร จันทร์ตื้อ
นางสาวพรสุดา จันทร์หา

ผู้อำนวยการกลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม
นิติกรชำนาญการพิเศษ (ด้านวินัย)
นิติกรชำนาญการ
นิติกรปฏิบัติการ
นิติกร

จัดทำโดย

กลุ่มเสริมสร้างวินัยและระบบคุณธรรม
สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข

